

Inleiding

Als tiener droomde ik net als ieder ander meisje over wat ik later zou willen worden. Modeontwerpster, de nieuwe Karl Lagerfeld maar dan in vrouwelijke versie met uitverkochte shows in Parijs en Milaan. Jammer genoeg zat dat er voor mij niet in. Als groentje van vijftientig belandde ik van de een op andere dag van de veilige muren van een advocatenkantoor midden in de hectische, harde en verleidelijke wereld van het snelle geld. Bovendien was het de tijd dat #MeToo, Sarbanes-Oxley en gelijke rechten voor mannen en vrouwen nog uitgevonden dienden te worden. Met vallen en opstaan baande ik mij een weg door de jungle van financiële hoogstandjes en vrouwonterende dieptepunten.

Iedere dag viel er wel iets te beleven. Ik kwam in niet alledaagse situaties terecht en de interactie met mijn mannelijke collega's en zakenrelaties leverde stevast een mooi verhaal op als ik met mijn vriendinnen ging eten.

“Jij maakt zulke bijzondere dingen mee, die moet je opschrijven,” zeiden zij dikwijls als ik hen deelgenoot maakte van mijn belevenissen.

In eerste instantie lachte ik hun suggestie weg.

“Nee, doe niet zo gek, wie is daar nou in geïnteresseerd,” was mijn antwoord.

Desondanks bleven zij aandringen.

“Vrouwen gaan zich herkennen in jouw ervaringen,” beweerden ze.

Hoewel er veel veranderd was in de loop der jaren, zou dit boek – zij het op luchtige wijze – zaken aan de kaak stellen die nog steeds voorkomen.

“Misschien hebben jullie gelijk,” erkende ik, doch de lange werkdagen en mijn sociale leven eisten op dat moment al mijn tijd op.

Dat het er toch van kwam bleek toen ik tussen twee banen door bewust zes maanden voor een sabbatical koos, al werden het er uiteindelijk maar twee. Na een week geluierd te hebben, vond ik het tijd voor wat actie.

Zal ik gaan schrijven? speelde het door mijn hoofd. Vijf minuten later ging ik aan de slag.

Alles bij elkaar duurde het nog een tijd voordat dit boek af was. Dat het zo lang duurde kwam voornamelijk door mijn allesverslindende carrière waardoor er maar weinig ruimte overbleef om te schrijven.

Toen ik vol trots na lange tijd het laatste hoofdstuk had beëindigd, besloot ik dat de tijd niet rijp was om dit specifieke boek uit te geven. Ik gaf de pijp aan Maarten, maar niet voor lang. Het schrijven beviel mij goed en van de een op andere dag begon ik aan een ander boek (The Jessie Golden Earth Series).

Daarnaast was het werken in de financiële sector een andere show-stopper voor het uitgeven van een boek als deze. Ik kreeg er de toestemming niet voor of diende deze te vragen na inzage te hebben gegeven in dit werk. Dat moedigde mij niet aan om het in te sturen voor publicatie.

“Er is een tijd voor alles,” was het motto van mijn vader die altijd trots was op wat ik had bereikt en helaas in 2015 aan de gevolgen van kanker overleed. Hij kreeg gelijk. Een nieuwe ruimdenkende werkgever naast de toenemende belangstelling van mensen naar mijn belevenissen in de zakenwereld, moedigden mij aan dit boek eindelijk uit te geven!

Werken in een mannenwereld is uitdagend. Achteraf bezien zou ik het niet anders hebben gewild. Jaloezie, vriendschap, seksuele intimidatie, blunders, leerprocessen, de invloed van alcohol, absurde omstandigheden, fraude, deadlines, portefeuilleovernames, verliefdheden en de impact op mijn relatie: het komt allemaal aan bod in dit boek dat ik - geïnspireerd door mijn eigen ervaringen en die van anderen – op luchtige wijze in fictievorm heb geschreven.

Tijdens gesprekken over de inhoud van dit boek zeiden mensen regelmatig dat de tijd waarin dit verhaal zich afspeelt (te weten de negentiger jaren), totaal anders was dan nu. In zekere zin hebben ze gelijk. Het was de tijd dat een mobiele telefoon nog een zware accu had die je mee moest zeulen in je auto. Mijn eerste portable

computer woog meer dan acht kilo. De fax was iets revolutionairs en internet en e-mail bestonden niet. Toen dit laatste in de loop der jaren zijn intrede deed, konden we het destijds slechts in beperkte vorm gebruiken.

Als het echter om de interactie tussen mannen en vrouwen gaat, valt het mij op dat anno nu er op veel vlakken niet veel is veranderd. Hoewel sommige feiten die ik in dit boek beschrijf achterhaald zijn, hoor ik dikwijls in gesprekken met (jonge) vrouwelijke collega's dat hun ervaringen gelijk zijn aan die van mij.

Ik vond het om die reden belangrijk gebeurtenissen die tegenwoordig als #MeToo worden bestempeld ook onder de aandacht te brengen. In mijn optiek zijn acties die iets tot #MeToo maken voor iedereen verschillend. De ene persoon vindt een hand op de schouder te ver gaan, terwijl een ander dit niet als zodanig ziet. Ieder mens stelt zijn of haar eigen grenzen en bepaalt waar deze overschreden worden. Wat dit voor mij betekende kun je in dit boek lezen.

Het bizarre is dat je in zulke situaties anders reageert dan je dit van tevoren hebt bedacht.

“Dat hoeft hij niet te flikken. Probeert hij dat bij mij, dan geef ik hem gelijk een mep,” was mijn reactie als we dit onderwerp bespraken.

In de praktijk liep dat anders. Ik voelde mij op zulke onverwachte momenten volledig verlamd en overrompeld. Dit betekende niet dat ik daarna geen keuze had er iets mee te doen. Voor mij was het klip-en-klaar dat ik dergelijke zaken beslist niet over mijn kant kon laten gaan. Als gevolg daarvan heb ik mij nooit tot iets ingrijpends laten dwingen, ook niet als dit zakelijk tot een gewenst resultaat kon leiden.

Ik hoop dat dit boek anderen inspireert in zichzelf te blijven geloven en nooit op te geven als vervelende en schokkende ervaringen hun pad kruisen. Het is belangrijk voor jezelf op te komen en je niet te laten leiden door eventuele consequenties die je carrière kunnen beïnvloeden. Je eigenwaarde is je kostbaarste bezit en daar kan geen baan, promotie, geld of andere vorm van ‘beloning’ tegenop.

Door trouw te blijven aan jezelf en zaken niet als vanzelfsprekend te beschouwen en te accepteren, laat jij de wereld

zien wie jij bent: een mooi mens met een prachtige persoonlijkheid die te allen tijde respect verdient.

Tot slot wil ik dit boek opdragen aan alle mannen en vrouwen met wie ik heb samengewerkt en/of een prettige zakenrelatie of zelfs vriendschappelijke band in de loop der jaren wist op te bouwen. Daarbij denk ik vooral aan hen die in de tussentijd overleden zijn maar nog steeds in mijn hart voortleven.

Ik wens je veel leesplezier met de belevenissen van Lisa Simon in *Nice Doing Business With You Ma'am!*

Annelies George

1.

Hoe het allemaal begon

In de early eighties had ik als zeventienjarige grootse plannen met de wereld.

Het recht moet zegevieren en daar ga ik voor zorgen, dacht ik strijdlustig, toen ik opnieuw over mijn vervolgopleiding nadacht. Krap twee uur eerder had ik noodgedwongen mijn carrièreplannen moeten wijzigen. Een intakegesprek bij een prestigieuze mode academie was tot mijn teleurstelling niet volgens plan verlopen.

“Wij zoeken originaliteit, inlevingsvermogen,” was het snoeiharde commentaar van het hoofd Artistieke Opleidingen toen hij mijn zelf ontworpen creatie bekeek. Zijn wegwerpgebaar maakte in één klap duidelijk dat een carrière als modeontwerpster er voor mij niet in zat.

Wat moet ik dan gaan doen? vroeg ik mij af in de trein op de terugweg naar huis.

Gedachteloos keek ik naar de man tegenover mij die verdiept was in een krant. *Wie krijgt mafia achter de tralies?* kopte de voorpagina. Ik sloot mijn ogen. Het idee ervoor te zorgen dat misdadigers hun verdiende loon zouden krijgen sprak mij wel aan.

Dan ga ik rechten studeren, besloot ik spontaan. Nu de modewereld niet zat te wachten op mijn persoonlijke touch, zou ik het recht een handje helpen.

Mijn mentor was zeer ingenomen met deze herziene keuze.

“Dat past veel beter bij je vooropleiding,” zei hij gelijk toen ik hem van de switch in studieplannen op de hoogte bracht. Per slot van rekening zat ik niet voor niets op het VWO.

“Dat diploma is haar ticket tot de universiteit,” vertelde hij mijn ouders, tijdens een door de school georganiseerde voorlichtingsavond.

Een studie rechten was de eerste stap in de goede richting, gevolgd door een stageplaats en een carrière als advocaat. Meerdere vertegenwoordigers van het Openbaar Ministerie waren mij op deze wijze voorgegaan.

“Ik weet zeker dat het jou gaat lukken,” zei hij aan het eind van het gesprek, mij een bemoedigend schouderklopje gevend.

Ik knikte instemmend terwijl ik mezelf in gedachten, getooid in zwarte toga, voor de rechtbank zag staan.

Op weg naar huis werd ik ruw uit mijn dagdroom wakker geschud.

“Veel mensen met een goede opleiding zitten zonder werk” begon mijn moeder ineens.

Voor ik het wist, waren we verwickeld in een diepzinnig gesprek. De verre van florissant zijnde marktomstandigheden passeerden daarbij de revue.

De kranten puilden uit met artikelen over stijgende werkeloosheid. Ook onder afgestudeerden was het aantal werkzoekenden schrikbarend hoog. Er waren haast geen stageplaatsen en een rechtenstudie was erg populair.

“Het is nog maar afwachten of je wordt ingeloot,” deed mijn moeder er nog een schepje bovenop.

Ik zuchtte diep. Zo te horen kon ik opnieuw over een andere studierichting gaan nadenken.

Eenmaal thuis lieten mijn ouders het onderwerp niet rusten.

“Misschien kun je beter een andere richting kiezen waar veel werk in is,” opperde mijn moeder toen we samen aan de koffie zaten.

Chagrijnig haalde ik een tweede koekje uit de trommel, danig uit mijn humeur door de obstakels die met de minuut groter leken te worden.

“Waarom volg je geen secretaresse opleiding?”

Mijn vader wees op de advertenties in de krant. “Secretaresses worden altijd gevraagd.”

Ik trok een moeilijk gezicht. Dit was niet bepaald het beeld dat ik van mijn toekomst voor ogen had. Mijn ouders moesten lachen om mijn onthutste blik.

“Misschien trekt de economie aan, dan ga je gewoon studeren,” suggereerde mijn moeder.

“Of je gaat werken als secretaresse op een advocatenkantoor, studeren in de avonduren en krijgt op die manier een stageplaats,” filosofeerde mijn vader hardop.

Ik schudde mijn hoofd. “Ik weet het zo net nog niet,” mompelde ik, niet overtuigd van hun betoog.

“Het is maar een idee, Lisa,” zei mijn moeder vriendelijk.

De finale keuze lag altijd bij mij.

Enigszins beïnvloed door het advies van mijn ouders hakte ik de knoop door. Na het behalen van mijn Vwo-diploma begon ik als achttienjarige aan een directiesecretaresse opleiding in Amsterdam. Wonen in 't Gooi betekende dat ik iedere dag met de trein op en neer reisde en dikwijls nadacht over de toekomst.

Wat zal ik na dit jaar gaan doen? De economische vooruit-zichten waren onveranderd. Tijdelijk als secretaresse aan de slag gaan met een studie in de avonduren leek het meest voor de hand liggend. *Vind ik dat leuk?* Of liever een dagstudie?

Op een druilerige zaterdagmiddag in februari besliste het lot. In de Gooi- & Eemlander zag mijn vader een kleine advertentie waarin een middelgroot advocatenkantoor op zoek was naar een secretaresse.

“Is dat niets voor jou?” vroeg hij, uitnodigend de krant voor mij neerleggend.

“Bedoel je dat ik moet solliciteren?”

Ik begon hard te lachen. “Ik ben pas in juni klaar met de opleiding!”

Buiten dat had ik totaal geen ervaring.

“Wie niet waagt wie niet wint,” vond mijn pa. Wat had ik te verliezen?

Geprikkeld door zijn woorden schreef ik mijn eerste sollicitatiebrief. Tot mijn stomme verbazing werd ik prompt drie dagen later uitgenodigd en een tweede gesprek volgde. Dat ik nog naar school ging, geen secretaressediploma had en de benodigde werkervaring miste, vormden geen enkel obstakel.

“Jij bent de enige die iets gebakken heeft van de typetest,” vertrouwde een toekomstige collega, Gerda, mij toe.

Deze test had ik gedaan op een elektrische typemachine. PC's bestonden in die tijd nog niet. Tijdens deze proeve van bekwaamheid was het de bedoeling bijna foutloos te typen. Er zaten twee doorslagen achter het origineel die werden gebruikt voor het dossier van de klant en de herinneringenmap.

Er was nog een andere reden. Omdat ik maar vier dagen in de week naar school ging en iedere woensdag vrij was, kon ik op die dag alvast komen werken tot het moment dat ik definitief mijn diploma had behaald. Op deze wijze konden de advocaten beoordelen of ik echt iets in mijn mars had.

En zo gebeurde het dat ik, met slechts een Vwo-diploma op zak, op achttienjarige leeftijd als kersverse secretaresse op een Gooisch advocatenkantoor belandde.